

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20,

BARCELONA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÈU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico).	16 •
Estranger.	16 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

POLÍTICA FRANCESA.—LOS IGNOCENTS S' ACOSTAN.

Me sembla que li posarán avants d' hora.

L' ÚNICA SORTIDA.

Hi ha gent impressionable, que al agafar los diaris per llegir las últimas noticias de Fransa, la má 'ls tremola.

Que tremolin los conservadors, *corrientes*; pero nosaltres... Ja veurán que no tenim la conciencia tranquila? Donchs pit al aygua, que no 'ns ofegarem.

Ha arribat lo cas de allo que deyam números endarrera. Lo Mariscal s' ha ficat al mitj del fanch, y com mes se remou, mes s' enfonza y s' empastifa. No cal que fassa, no 'n sortirá; y si hi ha alguna ánima caritativa que l' entregui, no 'n duptin, al menos hi deixarà las botas.

¿Qué no 'l veuhen?

Si reb á algú y parlan del assumpto, ja se sab lo que l' hi diuhen: «No tẽ mes remey que cedir.» Aquest es al menos lo consell de totas las personas desinteressadas, d' aquellas, que del presupuesto no 'n tiran cap tros á l' olla.

Are, si s' encomana ab algú d' aquells que 'ls agrada que 'ls tregan las castanyas del foch per menjárselas sense necessitat de cremarse 'ls dits, no hi ha dupte, aquests l' hi diuhen: «Aguántis Mariscal, y cops al bulto, que aquí som nosaltres per sostenirlo.»

Diuhen també qu' entre-mitj hi ballan los jesuitas, y no es estrany. Las ratas pinyadas temen sempre la sortida del sol. Figúrinse que tal será quan se tracta del sol de la llibertat, sortint pèl cel de la República.

Resultat de tot aixó, que 'l Mariscal aguanta, y que com mes aguanta menos s' aguanta.

Aquí 'l tenen que ha passat quinze dias per parir un ministeri, y 'l ministeri no l' hi surt.

Crida á un home, á n' en Dufaure, á lo millor l' hi vá ab una *pata de gallo*, y en Dufaure l' hi torna ls motllos de fer ministros, dihentli: «Mestre, compónguis com vulga.»

Crida á n' en Batbié; y després de quatre dias de probaturas l' hi torna 'ls ditxosos motllos, sense haver pogut sortir ab la seva.

Ne crida á un altre y joh desgracia! 'Ls motllos son esquerdats y no serveixen.

Mentrestant lo ministeri no 's forma y al Mariscal lo fanch ja l' hi arriba al coll.

Un dia 's lleva de mal humor, clou los punys, dona una sacudida ab los brassos, y exclama: «Avuy ho envio tot á passejar, surti lo que surti.»

Envia á buscar als constitucionals:—¿Puch contar ab vostés? pregunta. ¿Puch contarhi per disoldre la Camara?

—¿Y si la Camara 's resisteix?

—Foch á n' ella!

—Y si 'ns surt lo tret per la culata?

Lo Mariscal, frenétich, los acompanya á la porta y 'ls clava la mampara pèls nassos.

Després dels constitucionals, venen los bonapartistas. A la mateixa pregunta responen:

—Nosaltres volèm garantias. Si després de disoldre l' Assamblea, coronessim al noy...

Darrera dels bonapartistas, los legitimistas. Aquests contestan:

—Tnim una carta del rey. Lo conde de Chambord es molt net y molt clar: «Res de pastaleig, bandera blanca, y entre l' imperi y la república, mes val la república que l' imperi.»

Lo Mariscal davant d' aquest desgabell cau en basca.

L' esquerra en tant está tranquila.

La disolució es impossible. Si tots aquests elements avuy dia disgregats, 's reunissen y votessin la disolució, l' Assamblea no 's disoldria.

No olvidin que l' esquerra no es cap bolado per disoldres aixís com aixís; l' esquerra es

una massa d' acer. Encare que la tirin al mar no hi ha al mar prou aygua per disoldrela.

¿Y 'l Mariscal?

Avants l' hi deyan «*•* sometre 's ó dimitir.»

Are per sometre 's ja es tart. Are s' ha canbiat lo plech de condicions. Are no tẽ mes remey que anarse 'n.

¿Per ahont?

Per allá hont va dirli poch dias endarrera 'l duch d' Audiffret Pasquier: per la porta del carrer ó per la finestra.

Triéu y remanéu.

P. K.

Molt créyem que 'ns agradaria l' obra *La vida de las flores* que publica lo conegut impressor litógrafo Sr. Verdaguier; pero francament, tant y tant no 'ns ho pensavam.

Comensin per saber qu' es un' obra agradableíssima, de amena lectura y digna de figurar entre 'ls llibres de familia mes apreciables.

Sápigan además qu' está impresa ab una elegancia, una limpieza y una c'aretat com pocas vegadas s' imprimeix á Barcelona, y aixó que á Barcelona s' imprimeix bè.

Entengan que cada quadern anirá adornat ab un cromó deliciós, plé de gracia y de hermosura; y que al final rebrán los suscriptors lo regalo de dos ricas oleografias á 30 tintas, reproducció de dos quadros del llorejat pintor D. Ramon Martí y Alzina.

¿Volen més detalls? Passin per ca 'n Lopez. Veuran junt ab la primera entrega mostres de l' edició, dels cromos, de las cubiertas y 'ls quadros originals dels quals han de treure 's las oleografias. Al veure tanta hermosura quedaran espantats, y tal vegada dirán:—Aixó es massa per mí.

Però no 's desanimin, preguntin pèl préu, y sabrán que 'ls costará no mes que un ral cada entrega de 16 páginas.

Molt mérit artístich tẽ l' edició; pero aixó de posarla al alcans de tothom, ab tot y ser tant aristocrática, tẽ encare mes mérit.

Sr. Verdaguier se l' hi dona la enhorabona.

Se 'ns pregunta per quin motiu la Junta del Cementiri, als serenos qu' en lo dia dels morts s' encarregan del ordre dintre d' aquell local, los ha retribuit ab dos rals, sent aixís que 'ls altres anys los ne donava quatre.

Com hi ha mon que no 'u sabem.

Tal vegada, com que 'l servey dels morts es molt car, vol en compensació que 'l dels vius siga bèn barato.

A dos joves de Valladolid que al mitj del carrer van apostárselas á qui diria mes blasfemias, l' autoritat va clavals' hi una multa de *dos pesetas*.

Pregunta un periódich:

¿Quan haurian pagat aquests joves si en lloch de blasfemias las haguessin donadas per dir qu' en Cánovas es lleig ó que mira malament?

Es casi imposible presumirho, porque en honor de la veritat, pèls conservadors, en Cánovas es un deù.

Plewna s' ha rendit. Los russos han fet 40 mil presoners.

Entr' ells s' hi troba Osmani bajá, ferit de un péu.

Una advertencia: Osman bajá s' ha rendit per fam.

Una profecía: Mac-Mahon bajá també s' hi rendirá.

Se queixa ab justicia un periódich d' aquesta localitat, que una carta sortida de Barcelona ab dos bitllets de la lotería nacional, va arribar á son destino sense 'ls bitllets.

Supliquem al Señor Directó de Correus que passi la maneta pèls cartes y administrados de la Provincia.

Ha sigut notablement restaurada la perruqueria Parisien que tẽ en lo carrer de Fernando (conegut també per carrer de la Llibertat en certas épocas) lo Sr. D. Pere Torrent.

De pas los diré que en dit establiment s' hi rissa ab admirable primor, y s' hi afayta mes

bè que no pas los conservadors quan se tracta dels Contribuyents.

Llegeixo en un periódich de Madrid:

«Los pares jesuitas que actualment se troban á Valladolid han demanat permis al capitá general per dirigir la paraula als soldats.

«Més val que 'ls hi dirigeixin la paraula que no pas alló que 'ls dirigian desde Monte Muro, 'ls amichs de aquests mateixos jesuitas.»

Estadística:

En Mac-Mahon va ser nombrat president de la República francesa per setze vots de majoria dintre de l' Assamblea; setze vots d' altres tants bonapartistas.

Avuy en la mateixa Assamblea hi tẽ mes de doscents vots de minoria.

De 16 á 200 van 184.

Vels' hi aquí un home que está perdut per 184 rahons.

A Lebrija tres lladres anavan á robar una casa de camp. Entre ells van tenir disputas, y un ho pagá ab la pell.

¡Ay lladres! Si vostés mateixos no s' arreglan los comptes, aviat acabarán la feyna per falta de cosas per robar.

Paraulas de *La Iberia*:

«Si en certas regions hi tẽ un accés l' engany, sábiga's y entenga's que als pobles no se 'ls enganya may.»

Naturalment que no se 'ls enganya.

Per xó 'ls constitucionals son tant populars.

Lo Congrès italiá ha votat l' abolició de la pena de mort.

De 260 diputats, no més vá haberni 20 que tinguessen valor suficient pera votar en favor del butxí.

Al donarse comte del resultat de la votació vá estallar una verdadera tempestat de aplausos; á la dreta, á l' esquerra, á las tribunas, per tot arreu se vitorejava l' abolició de la terrible y odiosa pena.

La rasa llatina s' espavila. A Fransa la República; á Portugal l' abolició de la pena de mort. A Italia també. A Espanya.....

¡Pobre Espanya!... La pena de mort fins pèls periódichs!

Paraulas del duch de l' Embrolla, ex-ministre conservador:

«La guerra-civil es de desitjar. No mes que ab la guerra-civil podrém desfernos dels republicans. Sols ella entonarà á la Fransa.»

Aquests conservadors son capassos de tot. Després d' ensajar la homeopatia, la alopatia y la picardia are se 'ls acut la *plomopatia*.

Ametrallar á la Fransa, propinarli unas quantas *tomas* de píndolas de plom.

Bon remey, sino que de vegadas aquestas píndolas rebotan.

Truca á las portas del Eliseo una comissió de comerciants é industrials de París, y 'l Mariscal se nega á rébrele.

¿Qué representa a la comissió? Lo comers y l' industria de Fransa.

¿Qué representa 'l Mariscal? Una comedia.

Y tot aixó, ¿qué representa? La lutxa de la mitja cana y del sabre.

¿Volen apostar qualsevol cosa que guanyará la mitja-cana? A lo ménos la mitja-cana no s' ha rendit may als prussians, y aixís com serveix per medir tela, també serveix per medir costellas.

Després dels dos desafios de París, un altre desafio á Marsella entre 'l redactor de un periódich republicá y 'l director de un periódich bonapartista.

Aquest últim va dexarhi la pell. Veritat es qu' ell vá buscars' ho injuriant á la senyora del republicá.

Que digan lo que vulgan; los republicans francesos son mestres. La proba es que *saben donar lliçons*.

Paraulas del senyor Mañé y Flaquer, parlant dels jutjes:

«N' hi haurá que sigan torpes, negligents y prevaricadors; pero lo estrany es que no ho sigan tots.»

Un altra frase del mateix senyor:

«La política es lo bandolerisme en alta es-
cala.»
Pero Sr. Mañé, ¿qué fá vosté? ¿Fá política ó
calleras de fusta?

¡PEGA!!

(A MON AMICH M. CARCASSONA.)

Era una nit... ¡nit divinal!
brillants estels salpicaban
de mil punts la gran cortina
y torrents de plata fina
y ample espay de llum banyaban.
Una guitarra tironada
acompanyaba mon cant;
plantat a una cantonada
cansons d' amor, a m' aymada
ma véu anava entonant.
Y ab tal furia esgarapaba,
que la «prima» acaba 'l greix,
al propi temps que baixaba
barrejat ab pells de fava,
un munt de mocas de peix.
D' aquella pluja imprevista
vaig quedar més mort que viu:
also 'l cap... ¡dirho contrista!
y 'm fa perdre 'l mon de vista
altre pluja de llexiu.
Crido fort: ¡Cafre! ¡Bandarral
y 'm responen:—¡Animall...
¿Qué faig? 'l encone 'm desgarrat
penso... corre... ¡quanta barra!
¡no 's troba un municipal!
Mes, lluny lo temor ¡macatxe!
camino y al b lavant!
De sopte 'm surt un borratxo
fent esser ab tort andatxo,
mirantme ab mal ademan.
Intento un pas endarrera,
mes no puch! puig á l' instant
m' abraça com una fiera,
y al fons d' una claveguera
baixém 'ls dos, rodolant.
Com l' auell fuig de la gabia,
surto jo d' aquell forat
malehint fins en ma rabia
de tanta gent que 's diu sàbia
com viu á cá la Ciutat.
Y en mitj de pesars tant grans
renegava de aquells mansos,
y de 'l senyó de 'ls refrans,
de qui réb tant gran descans
l' ajuntament de 'ls romansos.
Y en tant que 'ls carrers saltaba,
lo cel de negre 's tenyia,
la lluna ja no brillaba,
lo sereno lluny cantaba,
y un gos, fent xiscles moria.
Per tot, calma y soletat;
—ánimo donchs, fora pena,
ja la pega s' ha acabat:—
aixó dich y 'm cau un gat
entre mitj de cap y esquena.
¡Redeu! y aixó, ¿qui ho soporta?
Infern: ¿per qué tant porfias?
repetia jo ab véu morta:
¡y 'm respon ab pluja forta
un cabás d' esconbrarias!
Ja ma vista s' enfarfega,
plantat al peu de un fanal:
ja de passos sento bréga:
ja 'm demanan, quina pega!
la cédula personal!
—Que no 'n tinch!

—«Ahí los brazos»
y ja 'm sento, ab molt de brillo
com me lligan ab forts llassos,
erit de: ¡Marchen! quatre passos
y 'm veig dintre 'l quartelillo.
¡Malhaja 'l fatal amor
que ab sanya m' omplí d' esglay!...

Créume, si vols, car lector
estolvía 'l mocador;
pero la cédula... ¡may!

J. LLOPART.

Los constitucionals dihen que per l' entra-
da d' istiu pujarán al candelero.
Pujar ells? Impossible.
Si 'l mercuri del termómetro 's declara cons-
titucional, m' hi jugo qualsevol cosa, que ni 'l
mercuri puja, á l' entrada ni al fort del istiu.

En l' arreglo dels arancels, resulta que 'l
Champagne pagarà menos de la meytat dels
drets que pagava.
Es la primera vegada que aplaudeixo als
conservadors, porque, francament, are han sig-
gut oportuns.
¡No vindrá poch bè aquest Champagne, per
celebrar la cayguda del Mariscal Mac-Mahon!

Los municipals han estrenat un nou traje.
Un traje nou, en lo qual duhen brodat l' es-
cut de la ciutat á l' hombrera.
Are si que poden hèn dir:
«Barcelona ray, me la tiro á l' espatlla.»

En lo cementiri de Vimbodí, la guardia civil
hi ha desenterrat un canó y 82 balas.
¡Un canó y 82 balas mes afortunadas que 'l
pobre Llaberial.
Aquestas al menos havian rebut sepultura
eclesiástica!

Tornant de treure la cédula personal, deya
un bromista:
«Estich satisfet y tranquil. Are al menos
tinch la seguretat de que jo seré jo, durant un
any.»

Anuncis ab xaranga.
Anuncis dalt de las tramvias.
Homes vestits ab anuncis pasejantse per la
Rambla.
Y are parlan d' establir una llanterna mágica
á la fonda del Estebet del Plá de Boquería, ab
la qual se produiran anuncis disolvents.
Lo lector dirá:—En materia de anuncis ja no
's pot arribar mes.
Y jo contestaré:—Si senyors, encare hi ha
sistemas per explotar.

Un de tants: S' escriu l' anunci sobre l' ace-
ra: á curta distancia d' ell s' hi atravesa á flor
de terra una corda, un fil-ferro ó alguna cosa
qu' entranqui als transeunts. D' aquesta ma-
nera l'home mes distret, á lo millor cau de
nassos sobre l' anunci; y naturalment si hi cau
de nassos, lo llegeix.
Los apotecaris sobre tot podrian anunciarhi
l' arnica.

¿Qué hi ha hagut respecte á l' orga nova de
Santa Ana?

Tres músichs barallantse contra un quart;
un quart separantse del acort que havian prés
los tres... Resultat, que allá ahont hi ha mes-
tres de capella es sempre allá ahont hi ha mes
falta de armonia.
La comunitat de Santa Ana podia estalviar-se
'ls cuartos de l' orga nova. Reunint á tres ó
cuatre músichs tenia sempre un' orga de ra-
hons.

Segons nos aseguran, lo capellá del Cemen-
tiri 's nega á admetre las monedas novas de
cinch duros, encare que sigan bonas.
Uy... uy... uy... ¡quin modo de fé 'l des-
menjal!
Miri qu' encare no es mort que tinga de con-
tentarse ab xavos marruecos.
De totes maneras, las que no vulga, atrássi-
melas á casa.

Noticias tretas dels telégramas que 's reben
de Fransa.
«Lo Mariscal demanará la disolució de la
Cámara.»
«Insisteix lo Mariscal en la disolució.»
«La disolució es inevitable.»
«La Cámara será disolta.»
¡Jesús y quinas ideas més disolvents tenen
aquests conservadors.

Confessió del Brusi:
«Es més íntima per desgracia la fraternitat
entre 'ls revolucionaris espanyols y francesos
que la que hi há entre 'ls partits conservadors
dels dos paissos.»
Y es natural: quan s' ha vist que la dolsa pa-
raula de fraternitat fos un lema conservador?

Llegint lo programa dels balls del carrer de
la Canada, diu un xixarello:
Are si que conech que ha arribat l' hora de
ferme una livita.
—¿Perqué?
—Home, si fins l' orquesta del Sr. Negrever-
nis diu qu' estrenará varias pessas.

Un capellá de la Barceloneta, mentres deya
missa, tot d' un plegat se gira de cara als feli-
gresos y á grans crits esclama:
—«Tots los qu' están tassint, més val que se
'n vajan de l' iglesia.»
Si aquest capellá fos sant, hauria pogut fer
un miracle, curant á tolas las personas costi-
padas ab un parell de bendiccions bèn diri-
gidas.

Are sent home, fillet, á falta de miracles, me
sembla qu' era més cristiá repartir, per comte
de crits, pastillas contra la tos.

A ca 'l apotecari.
Arriba un obrer ab una recepta, y esclama:
—Fassi 'l favor de despatxarme aixó que 'l
metje ha receptat per la mèva dona; pero ja
veuré, com que las cosas ván tan malament, no
n' hi posi més que la meitat.

Quan en Dufaure feya ministeri, 'l Mariscal
no volia sinó nombrar al seu gust los ministros
de la Guerra, Marina y Relaciones estrangeras.
Res, una friolera
Lo ministre de la Guerra per agafá als repu-
blicans.
Lo ministre de Marina per embarcarlos.
Y 'l ministre de Relaciones extrangeras, per
no deixarlos acostar á mil lleguas de la fron-
tera.

Lo Papa ha nombrat á San Francisco de Sa-
les patró dels periodistas catòlics.
Los liberals ja fá temps que tenim per pa-
tronas á las Salas, sense sants, ni Franciscos,
ni endergas que hi valgan.
Las Salas... dels tribunals d' imprenta.

Junt al llit de un malalt que fá una pila de
dias que desvarieja:
Los heréus están fent comentaris ab veu bai-
xa Un d' ells exclama:
—Ja fá quinze dias que falto de casa, y aixó
'm dú molts perjudicis.
Un altre:—Igual que á mí.
—Y aquest home no acaba de anarse 'n.
—Tan de bè l' hi faria Déu, Mòrat de una
vegada.
Lo malalt desvariejant:
—Non possumus.

Los germans Crolans están de desgracia. Un
d' ells en mitj de la funció cau del trapecio y
ab un xich mes se romp la nou del coll. L' al-
tre, ensajant, se trenca una cama.
Senyors Crolans, mal ofici.
Si no voleu caure may, fassinse ministros
conservadors.
Mirin en Cánovas com s' aguanta.

L' Ajuntament torna á establir la presiden-
cia en los teatros, sense contar ab la vénia del
Gobern civil.
A dos oficis demanantla, lo Gobernador no ha
contestat, y 'ls regidors, qu' en aixó de tenir
pésquis son tot lo conservadors possible, han
dit:—Hola!... ¿Callas? Luego hi veus bè. Y ¡plaff
restableixen la presidencia.

Un paréntesis. Jo soch un pelon, poso per
exemple. Sè que la filla del banquer tal té un
milió de dot, y aquest milió, naturalment, no
'm desagrada.
Escrich una carta al seu pare demanantli la
má de la seva filla, y 'l pare per demostrarme
que 'm desprecia, ni siquiera 'm contesta.
Me dirigeixo á la filla, y aquesta fá 'l mateix
que 'l pare.
Senyó Faura, ja 'u véu, callan.... Senyal que
hi venen bè. Per consegüent voldria fé 'l favor
de deixarme quatre municipals y un cabo per
dú la novia á la catedral si 's plau per forsa?
Perque, segons lo criteri de vostés, lo pare y la
filla no contestantme, m' han dat paraula de
casament.

Torném al assumpto:
Jo no soch enemich de que 'ls regidors vajan
al teatro de franch. Al contrari, me 'n alegro.
Pero ab una condició.
Que durant los intermedis y ab véu bèn alta
's posin á discutir sobre 'ls consums ó las orde-
nansas del Ensanche.
Aixís, l' empresa del Liceo podria anunciar
Selvaggia y un discurs del Sr. Prat y Rodés; 'l
Principal Callos y caracoles y una discució
entre 'l Sr. Faura y 'l Sr. Fontrodona; lo Ro-
mea: Misteris de familia y una explicació dels
Srs. Granell y Prats, referent á l' empleo dels
seus parents á la casa gran; lo Circo Mr. Cas-
cabel y un discurs del Sr. Benet y Colom; y
hasta l' Odeon las festas de la Mercè y presen-
tació y discussió dels comptes.
Ja comprendrán vostés que lo que las empre-
sas perderian per un costat, ho guanyarian per
l' altre.

Lo fill de un conservador tractava de seduir a una xicoteta, y li hi deya:
 —Vinate'n ab mi y t' freqüentarás ab la bona societat, te compraré una propietat á Sant Gervasi y passaré un tant per sostenir á la teva familia.
 Y responia la noya:
 —Ja 's coneix qu' ets conservador, Arturo.
 —Ab que 'u coneixes?
 —Ab aquesta afició que tens á la societat, á la propietat y á la familia, unicament que de conservadors com tu, jo no me 'n fio: búscate'n un' altra.

CANTARELLAS.

Després d' un mes ne vé un altre;
 després d' un any vé un altre any...
 y després de tú nineta
 un altre 'n vindrá y en paus.

Nestras protestas d' amor
 escoltava 'l riu... lo mar...
 los aucells... la salzareda...
 y 'l sogre boy amagat.

Tu nina ets lo timbaler,
 lo meu cor ne son las trampas,
 las baquetas son 'l amor
 y jo 'l matxo qu' us aguanta.

EPIGRAMAS

—Veu quin pis? deya en Pau Toba
 donantse llustre á n' en Martos
 quatre cuartos y una arcobal.
 —Ya 'u veig contestá, y m prova
 qu' es un pis de quatre cuartos.

—Lo meu noy senyó Estapé
 de tant gandul ja 'm carrega,
 L' amo sempre m' diu que plega...
 —Home, es clar, plega papé.

Té 'l vici d' emborratar-se
 lo gendre de n' Pau Petit,
 y aquest tot es esclamar-se,
 tant que quan 'l altre ne té un bot
 es quan diu:—Aquest xicot
 es un pobre d' esperit.

EVENTUS

Un pare havia enviat lo seu fill á Barcelona á estudiar la teoria dels teixits.
 Lo xicot vá dedicarse á fer corre 'l taoe dels billars y á totas las calaveradas imaginables.
 Quan va tornar á casa seva no sabia un bormall de res, y si al seu pare li hi preguntavan:
 —¿Tant mateix ha anat á estudiar la teoria?
 Responia sempre:
 —Sí, sinó que per compte del la teoria, ha après la tauleria.

Un home molt tranquil á qui van haver de tallarli un brás, va anunciar en lo Diari, y en la secció de defuncions, que duria una part de la seva persona al cementiri, presidint ell mateix lo dol.
 Aixís va ferho, acudinthi una gran concurrència de amichs seus.
 Comprá un ninxo y quan li hi hagueren enterrat lo brás, digné al enterra-morts:
 —Ja veurá; fassim l' obsequi de librame un recibo á compte.

—Que tens Anton que dús la cara tant inflada?
 —Ay! tinch un caixal agraviat.
 —Oh, aixó ray.
 —¿Que sabs un remey?
 —Sí, home; si 'l tens agraviat, donali una satisfacció.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, los ciutadans C. de la Lluna, Simbori de Teya, P. Llov Eras, Freixeta Petit, Dos pelons de Vilasar y Retratista.
 Las demás que no 's mencionan no 'as serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. S. Maynés, Canari, Hermosa Arandes, Veni-Vidi-Vici, I. de la Flaca Batolí, Dos de secas, T. Tupinera, P. Gimgil, Dos Ll. muts

Hereu Mesa. Un ratolí, Basi de la Bleda, Tofol, L. B., Fulgenciu, Enterra vius, M. Jacas, Cap-débil, J. Recasens, Embuls, Xius, F. L. P., Un tronera, P. Tranquil, Retratista, Carreras, B. B. y R., Princesa Solotta, Xilof El Arebit, Panarra, Capritxo, y R. C. G.
 Ciutada Xiquet de Reus: L' epigrama pot arreglarse.—C. Guma: Nos dispensará que no haguem cumplert encare ab vosté; tenim molta feyna; pero confio ab lo dit.—S. de Granollers: Alguns epigramas arreglats podran anarhi.—Boixempfaig. La major part de lo qu' envia es massa vert. Le verdader ingeni no deu emplearse an aquest genero.—S. Z. de Codinas: L' idea es gastada y 'l execucio poch espontanea.—Carlos Banyá: Hi anirá un geroglífich y un triangul.—Germanas inglesas: Idem un altre de vostés y un trenca-closcas.—Onetó dels autors: Publicarem lo problema.—Retratista: Idem trenca-closcas y triangul.—Dos pelons de Vilasar: Hi anirá la mudansa.—Freixeta petit: igual que la de vosté y dos qüestions.—P. Llov Eras: insertarem lo trenca-closcas.—Conde de la Lluna: Idem lo triangul.—T. Freixa: Idem lo que 'ns envia y un qüento.—P. Matalassé: Comprengui que l' una poesia es massa intima y personal: 'l altra vá bé.—S. Alsina: No podem aprofitar la poesia «A. Marteperqué ja al Almanach n' hi va una de molt semblant, respecte á l' altra no tenim de dirli mes, sino que l' Almanach es satíric.—Peluto: La poesia de vosté es seria; á pesar d' aixó es molt bonica.—Fill del fill de la B.: Insertarem lo triangul.—Joan Navarri: Idem lo geroglífich.—B. B. y R.: Idem la mudansa.—Pim Pam: Hi anirá l' escala.—Saramandilla y C.: Idem lo triangul.—Barretina vermella: Idem un qüento.—Trompet de Reus. Lo mateix que dos epigramas de vosté.—Deuhet de Reus: Ni directa ni indirectament, diu la llei; per lo tant lo millor es no tocarho.—R. M. F. B.: Hei ha trossos bonichs y fàcils: mirarem d' apedasarho.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Am-pa-ro.
 2. Id. 2.—Co-lo-ma.
 3. ENDAVINALLA.—Car-bó.
 4. TRENCA-CLOSCAS. PAULA JAUME MARTA MARIA TOMAS
 5. ANAGRAMA.—Poll.—Llep.
 6. TRIANGUL. PATACA ATACA TACA ACA CA A
 7. MUDANSA.—Dow.—Mou.—Bou.—Tou.—Nou.—Ceu.—Fou.—Pou.—Sou.—Nou.
 8. GEROGLIFICH.—Entre simplices no hi desguis jochs.
- Ha endaviat totas las solucions. Que hi fas: n' han endaviadas 7, Simbori de Teya, Kinds Kopf, y Retratista; 6, Dos pelons de Vilasar, Freixeta petit y Perico Ganguil; 5, T. Tupinera, Dos de secas, Sis germanas inglesas, T. Freixa Ramonet, y Ex-Bolca núm. 7; 4, P. Llov-Eras, Rabell y J. de la Fleca; 3, Feraster, y Veni Vidi Vici; 2, Ermosa Arandes; y 1 no mes N. Soronellas.

XARADAS

I.
 Una noya molt pitera
 que de mi estava gelosa
 un dia 'm vá dir furiosa:
 —Tot, tem la dos de tercera.
 Jo que l' estimo en excés
 l' hi vaig demanar la duas;
 y ella estirantse las quas.
 —Jamay! contestá: Hu-tres.

II.
 Prima dos vols darle tono
 de dos tot ho endavinas,
 apa, donchs un tot te dono
 si are aquí ab aquesta atinas.

ENDAVINALLA.
 —
 Sech tan bon company del vé
 que sens mí no existiria;
 y un company tant hó del hemo
 que l' deixá l' deixa de viure.
 Si tens algo del que sech
 molt facilment m' endavinas.

TRENCA-CLOSCAS MUSICAL.
 BAYETA PIANO — FAGOT — CONTRABAIX — VIOLÍ — TROMPA.
 Colocar aquests instruments en columna de manera que ab una letra de las que contenen forma un altre instrument de música.

SINONIMIA.
 Tot senyor; y tot de dar;
 tot que per contar serveix,
 tot que l' obligat conceix;

tot d' aygua y tot de pagar.
 Tinch tres lletres solzament
 qui m' enten qui no m' enten.

TRIANGUL.
 Pel més de tres en Primera
 á un poble que 's diu Seg na
 vá anar ab la seva dona
 de hont aquesta filla n' era
 com qu' ell may hi havia estat,
 quan va tornar li digué:
 —Qué tal lo vi t' ha agradat?
 —Noy, la quarta 'm respongué.
 —Cinch muller ja m' ho advertia;
 pero jo ne 'n vaig fer cas...
 M' allargo massa... Rumiá...
 Sechs es lletra... ¿M trobarás?
 R. CERVILLÓ.

GEROGLIFICH.
 1 x .
 (Plet Plet).
 S. DE GRANOLLERS.

INTERESSANT.
 Participem als nostres corresponsals que tenim molt adelantat l'

Per Nadal lo treurém, ey, entenémnos, si la censura no hi troba pels.
 Per lo tant es precis que no s' adormin.
 Los qui fassan lo pedido per endavant serán satisfets ab tota seguretat; are 's qui s' adormin que no 's queixin si al despertarse troban que s' ha acabat lo broquil
 L' Almanach no valdrá més que un ral; y per supuesto farém als corresponsals lo desquite correspondent, perque s' hi pujan guanyar la videta.

No 's descuidin de comprar l' Almanach d' aquest any y no olvidin que á casa 'n Lopez de la Rambla número 20, llibreria, 'n tenen un gran sortit de tots preus.
 En dita casa s' admeten suscripcions á La Ilustracion Española, Moda Elegante y La Academia.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, ill, Arch del Teatre, 21 y 23.
 LOPHZ, Editor.—Rambla del Mitj.